

indgreb og uden nogen form for bevidst ansvar hos Tinget og regeringen.

Det næste principielle, jeg gerne vil komme ind på, er et svar til hr. Thor Pedersen, som stillede adskillige spørgsmål, men som især opholdt sig ved, hvorvidt der forelå en ulovlig beslutning eller der ikke gjorde det. Her vil jeg gerne igen referere til det, jeg sagde i mit forrige indlæg: Undersøgelsesrettens opgave var klar, og undersøgelsesrettens konklusioner er lige så klare, nemlig for det første, at Sparekassen Nordjylland i medfør af telefaxen fra Told- og Skattestyrelsen skatteretligt har krav på at kunne foretage fradrag for hensættelser på i alt 173 mio. kr., for det andet, at denne telefax indeholder en tilladelse, som ikke lovligt kan gives, men at fradraget desuagtet kan foretages, fordi der er skabt en berettiget forventning herom.

Så har hr. Thor Pedersen og fru Pernille Sams – og hr. Uffe Ellemann-Jensen, mærkede jeg mig, og det skal jeg komme tilbage til – brugt megen energi på at stille følgende spørgsmål: Hvorfor kan vi ikke drage de politiske konsekvenser i dag? Undersøgelsesrettens afgørelse er jo klar, ikke sandt, så hvorfor kan vi ikke drage de politiske konsekvenser i dag – hvis der er nogen at drage – og eventuelle andre konsekvenser, hvis der er andre personer, der skal drages til ansvar for noget?

Dertil vil jeg gerne sige, at jeg ikke under nogen omstændigheder medvirker til standretter, hvor man ikke er i stand til at træffe politisk ansvarlige beslutninger på et velbelyst grundlag. Det har jeg aldrig gjort, og det har Tinget heller ikke gjort i de mange sager, som Tinget har haft lejlighed til at behandle i de senere år, hverken i ambi-sagen eller i sagen om kreativ bogføring eller i andre sager, som vi har haft til behandling.

Derfor må jeg med det samme sige til hr. Uffe Ellemann-Jensen, som sammenstillen den aktuelle sag med sagen om kreativ bogføring: Ja, netop! Dét er forskellen! For i sagen om kreativ bogføring var der en dommerundersøgelse, der også omfattede en stillingtagen til det politiske ansvar og ansvarsfordelingen i øvrigt. Derfor kunne der træffes beslutninger.

Se, den dommerundersøgelse, som vi her har igangsat, og som vi nu kender afslutningen på, har ikke haft til opgave at belyse spørgsmålet om ansvarsfordeling, men haft én eneste hovedopgave, og den var at tage stilling til, om der forelå et grundlag for en berettiget forventning til en offentlig myndighed hos Spar Nord, eller

der ikke gjorde det. Og derfor føler jeg, at vi skal fastholde det, vi var enige om for mindre end et år siden, nemlig den 4. november 1993. Det er ikke lang tid, og jeg havde et håb om, at alle partier kunne erindre det. Da var vi klart enige om, at når vi kendte dommer Frank Poulsens konklusion, skulle vi, hvis der var grundlag for det, tage fat på den næste undersøgelsesfase – fase to, tror jeg hr. Jørgen Estrup og fru Elisabeth Arnold med rette benævnte det under den politiske debat. Og det er lige præcis det, vi gør nu.

Derfor kan det ikke nytte noget, at man sammenblander dette her med, at regeringen ikke tør påtage sig sit ansvar, eller at jeg ikke gør det, eller at man prøver at give befolkningen det indtryk, at jeg ikke holder ord. Sådan noget bryder jeg mig ikke om, og slet ikke, hvis man ikke har grundlag for det, og det har man ikke!

Derimod så jeg gerne, at oppositionens partier og ordførere her i dag vedstod sig det, vi var enige om for mindre end et år siden. Det ville klæde oppositionen. Så kunne vi komme i gang med det arbejde, som det haster med at komme i gang med, og som vi forudså at vi skulle i gang med.

Nu er opgaven ikke desto mindre, at vi netop får igangsat anden fase, sådan som vi var enige om, og derfor har jeg taget initiativ til et møde med de politiske partiers ledere og gruppeformænd om det.

Jeg skylder selvfølgelig også hr. Thor Pedersen at uddybe det med det objektive ansvar kontra det subjektive. Må jeg sige i forlængelse af det, jeg allerede har været inde på: Jeg ville være dybt betænkelig, hvis der blev draget konsekvenser – det være sig af politisk eller retlig art – over for en minister blot ved konstateringen af, at der er foregået en uregelmæssighed inden for den pågældendes ansvarsområde. Der gælder ikke, og der bør heller ikke gælde et rent objektivt ansvar for ministre.

Oprigtigt talt – uden sammenligning i øvrigt – behøver man jo blot at slå op i Folketingets Ombudsmands beretning for at se, at der næppe var mange ministre i den nuværende eller i tidligere regeringer, som ikke ville dumpe ved en sådan objektiv test alene. På nøjagtig samme måde som i andre sammenhænge må det også i forhold til ministre kræves, at forholdet har en vis, grovere karakter, og at der i øvrigt er noget at bebrejde den pågældende minister. Eller med andre ord: Det afgørende må være, om ministeren har begået fejl eller udvist forsømmelser.